

11. szám.
Martius 16-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadóhivatal : Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Egyszerre mindent nem lehet.

(Miniszteri válasz a kortes interpellációjára.)

(Az elnök :)

A pályaut — a melyre léptünk,
Rögös, tövises szertelen,
Azt nem tagadja senki sem.
Sok és nagy torlasz áll előttünk.
Egyszerre mindent nem lehet,
Csak küzdjétek, csak tőrjétek !

Ha Bécsbe járok is gyakorta,
Azzal tinéktek jót tesztek,
Budára hordok kincseket,
Honnan Bach egykor mind kihordta.
Egyszerre mindent nem lehet,
Nem hoztam most is eleget ? !

(A közlekedésügyi miniszter :)

Most már a távirolsz magyar van ...
Fiuméhoz készül vasút,
Azon jó majd haza Kossuth,
S röpillhetünk tengerre gyorsan.
Egyszerre mindent nem lehet,
Hordjunk elébb töltéseket.

(A kereskedelmi miniszter :)

A bolt üres, nincs pénz, se posztó,
Csak most készül a kirakat,
Még a záron sincsen lakat,
Most hirdet árút a laposztó.
Egyszerre mindent nem lehet,
Hadd kapjak áruczikkeket.

(Az igazságügyér :)

Húsz év porának sulya nyomja
A számtalan iratokat,
Meddig söpröm meg azokat ? !
És mennyi lesz tuskéje, gyomja ! ?
Egyszerre mindent nem lehet,
Még egy csomót stemplizzetek !

(A király melletti miniszter :)

Mi gondotok reá, ha mindjárt
Minden hajam levágatom,
Avagy szakálam meghagyom ! ?
Elmondom én — hazám a mit várt.
Egyszerre mindent nem lehet,
Ne féljétek ! lefestelek !

(A közoktatásügyi miniszter :)

Húsz éve jártok iskolába,
És ott tanulátok velem,
Hogy mi az a szép türelem?
És ingadoztok mostanába' ?
Egyszerre mindent nem lehet,
Most vannak az exámenek.

(A belügyér :)

Felállitnám a vármegyéket,
S főispánt kapni oly nehéz,
Mig esdve nyul a régi kéz,
S oly szépen ülik most a széket.
Egyszerre mindent nem lehet,
Előbb irnokok legyetek !

(A külügyér tábláján)

Most is csak az van írva rajta :
Ten házad előtt sepregecs,
Hogy tisztán és rendin lehess ;

Ez a tanács a legjobb fajta.
Egyszerre mindent nem lehet,
Keresszted meg a gyermekeket !

(A pénzügyér :)

Már a fináncz náthás, nem érez,
Mely'k verpeléti, mely'k trafik ?
És hogy ha lábatlankodik :
Majd killebbezzük ezredéhez.
Egyszerre mindent nem lehet,
Pipázzatok, s fizessetek !

(A hadügyér :)

Kedves tinéktek a negyvennyolcz,
Nekem meg negyvennyolczezer,
Hisz emnyi tétlen is hever,
Csak készüljön tépésnek a gyolcs.
Egyszerre mindent nem lehet,
Előbb dobot hadd verjenek !

Az ország kortese.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Szip izs volna most azon kezdenyi elmentalni, hogy így ado, meg úgy trafik. Csakhogy alkotmány meg van. Tik ipen úgy vatok orszaggyülisel, mint rigi mesiben van, kinek neve „haragszol szolga?“ ot izs van egy gazda, ki fogagya maganak jagert, s első nap aszt mongya neki: „eregy ki vadasznyi, vid el magadval vizslat, it van egy sajt, magad izs jól lakjal, vizslat izs jól tartsd, de sajtot meg ne mesd, mert akor szijat hasitom hatadbul!“ Hat aztan egyik szolga este hazagyüt, sajtot meghozta ipen, de ihes marata maga izs, vizsla izs. Szolga haraguta: — hasitotak hatabul szijat. Masik szolga elment, hazagyüt, maga izs jól lakta, vizslat izs jól tartot, de sajt nem maradt. Gazda hasitota hatabul szijat. Harmadik szolga okozs volt, furta lukat sajton, azon kikaparta belit, jól tartot magat izs, vizslat izs, s hazavit sajtot izs egiszen, de üresen. Most gazda haraguta, most gazda hatabul hasitotak szijat. Így vagyunk tik izs odahaza. Elkültetek orszaggyülizst, hogy minden aron kibikülye, de semmit ne engegyen: tigrisekre ne halgason, hanem

azirt opponalyon; adot izs leszalitson, financzot izs eltakaritson, alkotmanyot izs ipen megtartson. Hat aztan micinyaltunk? Eczer szolga ihen marata, de sajt ipen marata, maszor szolga jól lakta, sajt elfogyta; utolyara kitalaltunk mogyat, szolga izs jól lakta, vizsla izs jól lakta, sajtot izs hazahozta ipsigben: igaz, hogy csak haja megvan. De mar most gazda othon ne megharaguty, mert te hatadbul hasityak szijat!

Beszilyünk mar masrul!

Kapta-i mar tekintedezs barátom uram faklyaszenit odahaza? No ha nem kapta, hat majd kapja. Most olyan esztendő van. Ha valami jó hír van, csinyalunk faklyaszenit, s a kinek az nap nevenapja van, sorba felköszöntünk faklyával, muzsikával, az idin pedig minden hétre jut egy ilyen ijezaka-fogyatkozás!

Nekünk Pedig it Pesten következnek majd kiralyi ebidek, azaz hogy „ur vacsoraja,“ mert aldozunk.

Hat azt halota mar tekintedezs barátom uram, hogy franya Körözs varmegye mit határozta legutolso gyülisen? Azt határozta, hogy ha Beust miniszter ur valaha beteszi labat Kö-

rözsvarmegyibe, varmegye ütet azonal megfogason, is haromszoregy kiralysag hataran per Schub kivigyen. No ere aztan Beust miniszter kitete fõspan szürit varmegye hazabul. (Nem hiszek esztet.)

Egyibiranta, a mit legközelebi leveliben miltosztata tülem kirdeznüi tekintedezs baratom uram, hogy mi értelme van orszaggyüiliz hata-

rozatanak, hogy „csak enek jelen miniszteriumnak megszavaztuk indemnitast?“ hat ara aszt felelek, hogy ha quo fato, mas miniszterium talalna utana cezer valamikor, akarmikor következni, atul az idin kifizetet adokat vizsakirünk. Nyugodalmazs jo napot kivanom.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Adomák.

Tekintetes ügyvéd ur! egy adósom van odahaza, ki 60 forintommal tartozik, — elhoztam az adós levelet, kérem legyen szives beperelni, s az összeget töle behajtani, a tekintetes ügyvéd urnak átengedek belöle 10 frtot, — így szól egy vidéki atyafi az ügyvédhez, — megkeresvén azt reggel 9 óraker.

Az ügyvéd a tényvázlatot felveszi, s megkérdezi, ha van-e az adósnak valami birtoka, miböl a követelést behajtani lehessen?

— Oh igenis van! — van neki fél sessiója! — hiszen épen szomszédom, sajnálom is, de mit tegyen az ember, a szükség szorított, hogy tovább ne kiméljem.

— Jól van, — feleli az ügyvéd, — irjon alá nekem egy meghatalmazást, azután majd eljárök a kend ügyében; — egyszersmind a bélyegek fedezésére fizessen kend 3 frtot.

— Igenis uram, — feleli az idegen — tudom, hogy előleget is kell adnom, — a meghatalmazást ime aláírom, de az előlegre nézve bocsánatot kérek, most nem adhatök, mert oly szerencsétlenül jártam, hogy a mint a kocsirol leszálltam, a pénzemet a zsebemböl véletlenül kirántottam, s elvesztettem, nem maradt több két forintomnál, mely a másik oldalzsebemben volt.

— No hát csak annyit fizessen le, a többit a jövő pénteken mehozhatja.

— Ugy ám tekintetes uram — sopánkodik tovább, — de az elveszett pénz nem az enyim volt ám hanem az ipamé, ki azt sóra adta, és most nem tudök búbanatomban hova lenni, mert az kegyetlen ember, és megboszulja csunyául vigyázatlanságomat! — Legyen olyan kegyes szivü, miután az elveszett összeg 5 frt volt, e megmaradott 2 frthoz adjon még 3 frtot, így ki tudom az ipam által adott só árát pótolni, a magam szükségletével pedig elvárök, mig a kölcsönösszeg behajtvá lesz.

Az ügyved megszánja az embert, öszinte bizalmáért tartózkodas nélkül ad neki egy öt forintos bankót, hogy abból a 2 frtot adja vissza.

Midön az öt forint az atyafi kezében volt, ujra kéri az ügyvédöt, hogy nem 3, hanem 4 frtot adjon neki, visszaadván az 5 böle egy forintot, égre földre ígervén, hogy az előleggel együtt a jövő pénteken visszazolgáltatja.

Egy hét mulva az ügyvéd találkozik több collegájával, ott beszédközben előadja, még pedig sajnálkozva a történetet.

— Hogy hívják azt az embert? — kérdi egyik collegája.

— N. N. volt a felelet — megnevezvén az egyént, mért vagy a nevére kíváncsi?

— Azért, — mondá a kérdezt — mert nálam szinte volt azon ember egy 60 frtos kötelezővel, akkor nap délben, — hanem előttem magát másként nevezé, s tölem, miután én 12 frt előleget kértem — elvesztett pénze pótlására 8 frtot kért, — hanem midön nálam a meghatalmazást aláírta, észrevettem, hogy az irás a kötelezőn foglalt aláírással, söt magával a kötelezővel is ugyanazonos, — én a már neki kölcsönzött 8 frtot töle visszakértem, azt adván okul, hogy én öt nem ismerem, hozzon magával egy ismerős kezest. Az ember a kezes állításra szivesen ajánlkozott, azt elhozandó, távozott, hanem az idő óta nem mutatta magát.

A két ügyvéd, a két különbözö névre kiállított meghatalmazás aláírását és a kötelezőket összehasonlíván, kitünt, hogy a vidéki atyafi tuljárt az ügyvédek eszén, s mindkettöt rászedte, csakhogy az egyiknél nem sikerült a turpisság; söt utántudakozódás folytán kitünt még az is, hogy a már nála levö két frtot szinte ezen az uton csalta ki egy harmadik ügyvédöt, ugyanaz nap reggel 8 óraker.

A három ügyvéd várja a jólelkü cliens megérkezését, ki, a mi legeredetibb — magát Rátótinak lenni állitá.

Egy uracs, imádottjának levelét így végzé be:

„Kegyed olyan, mint a szerényen nyiló rezedá, mely nem szép, de szagos.“

Jónás proféta.

„Hallod-e te nagy Ninivé, Magyarország! Itt van a kezemben a profétia, melyben meg van írva, hogy teneked el kell sülyedned; bekebeleztetned Ausztria gyomrába, eltünnöd a föld színéről, ellakartatnod a burocracia hamuesőjétől, transsubstantiáltatnod osztrák hússá és vérré; népeidnek metamorphosiáltatni czilindervise-lő, kétlábú tollatlan állatokká. Azért reszkess, emigrálj, menekülj a Rajxrát bárkájá-ba, mert ugyan el kell sülyedned, ha mondom!“

Jónás proféta.

Miután pedig az Úr nem sülyeszté el Ninivét, Jónás igen megharaguvék és behúzta magát egy hegyodúba, a honnan Ninivére láthatott; vala pedig ott egy felfutó tök, mely az ő fejére árnyékot vetett; hanem egy éjjel nekijött a töknek egy Belcredi, s elrágta a gyökerét, mire a tök elszáradt, Jónás pedig haragudott szörnyen mind a tökért, mind pedig azért, hogy az Úr nem sülyeszté el Ninivét, a hogy ő megprofecziálta. Mondá pedig neki az Úr: „Ime, te ennyire sajnálsz azt a tököt: hát én hogy ne sajnálnám ezt a gyönyörű szép országot a te kedvedért elsülyeszteni!”

A kortes élményei.

Még a napfogyatkozás is kapcsolatban van sor-sunk jobbrafordulásával, hogy a 18 éves éj sötétsége után, az igazság és szabadság telivér fénye, gyenge szemünknek meg ne artson.

— Mért bámulsz? — kérdem egy baoldalístától.
 — Félek — ugymond — mert *sokat* megadnak.
 — Hátha mindent megadnának, még akkor se lenne baj.
 — Akkor én is örülnék! — sohajta.

A magyar kormány által kért, és a képviselőház által megajánlott adó és ujoncz tárgyalásakor a felső házban B. Wenckheim László ő méltósága hevesen vitázott az eljárás ellen, helott a bátyja is miniszter; ő azt tartja: „kein Bruder in spiel!“

Tempora mutantur. Gróf Majláth Antal ő méltósága, Metternich egyik legjobb tanítványa, hevesen vitázott a sajtószabadság érdekében.

Művészi hanglajtorjázást hallottam a felső házban, midőn a miniszterek neveit először felolvasták. A felső vonal f-jén kezdve, hangonkint szállottak le egész a g-ig, midőn Festeticstől kezdve a névsor Horváth Boldizsár nevével elfogyott, ép úgy, mint a nóta.

Enged már a hadügyér is. A nevezetesebb ülések alkalmakor most már csupasz vállakkal vonatnak az ágyuk szekerei, ágyú nélkül végig az országuton.

Pista bácsi.

Azaz hogy lehetett volna már István bácsi is, hiszen a tarkóján indult homloka; hogy is ne, mikor még a mult században született; de még sem tudott a kiskorúságból kivergődni, melybe őt különösen napa helyezte volt, azért holtáig Pista bácsi volt az ő neve. Pedig egyszer a megyében assessornak is megválasztották, melylyel a választás napján fünek fának dicsekedett; de meg is járta egy trefás öcscsével, kinek szinte szive egész örömeivel elmondá boldogságát, mire ez komolyan kérdi tőle:

— Hát mikor fog bátyám censurát tenni?
 — Miféle censurát? — kérdi az öreg, hosszúra nyult képpel?
 — Hát nem tudja bátyám, hogy a ki assessor lesz, annak az összes törvényekből vizsgát kell tenni?

— Lehetetlen! csodálkozék Pista bácsi.

— A biz' ugy van, mondja az öcsese.

Erre az öreg ill a berek, nád a kert, ott hagyta a megye székvárosát minden assessoraival együtt. Nehány nap mulva ir neki a főispán, hogy jelenjék meg Z—n; mire az öreg ur sziveket megrendítő panaszokban előadja, hogy számos tagból álló családja — ámbár soha sem volt gyermeke — annyira igénybe veszi minden idejét, hogy az assessorát el nem fogadhatja. — Attól félt, hogy censurázni hívják, pedig fel akarták esketni.

De furcsábban járt akkor, mikor boldog emlékezetü gróf T. J. Erdélyország gubernátorává ne vezetett; ki is a Partiumon keresztül, mely akkor Erdélyhely tartozott — ment hivatalát elfoglalandó, Erdélybe. A legszélső faluban fényes küldöttség ment elébe az ország megyéiből, tisztekedés végett. Mikor az elfogadó szónoklat bevégeztetett, Pista bácsi is a gubernátorhoz rontott e szavakkal:

„Én alsó és felső Várteleki Vártelky István ur vagyok, kívántam tiszteletemet tenni — asszanyám is tiszteli,“ — mely utolsó szavakra annyira rászoktatta napa, hogy annak halála után még sok évig, bár hová ment, tisztelegéséhez mindig hozzáragasztotta e dikiéziót, s most is akarátja ellen csúszott ki a száján, mit a jelenlevők persze resteltek, a gróf pedig mosolygott az eredeti emberen, s jóízűen beszélgetett véle szállásán is, miért Pista bácsi annyira elbizta magát, hogy a vacsora után a gubernátort már per „urambátyám“ titulussal traktálta, mindenkinek, sőt magának a grófnak is rettetes gyönyörűségére.

Ha már elmondtam ennyit Pista bácsiról, illő hogy ne hagyjam el egy másik casusát sem, mely történt talán 1852-ben, midőn Ó Felsege körutat tevé, Kolosvárra is elment. — Ide Erdély megyéiből küldöttség gyült össze, hódolás végett; de ezeket a távolabbi megyékből nehéz volt kiállítani; egyiknek dolga volt, másikat a hideg lelte, a harmadik sajnálta a költséget, s így tovább, mindenkinek volt kifogása. — Így történt, hogy Pista bácsi is, mint gazdag, magtalan ember, különben érzelmeiről ismeretes — kapott megyéje német főnökétől egy hosszú, pecsétes német irást, melyben Kolozsvárt megjelenésre felkéretik. Az öreg persze olvasni sem tudott németül, hivatja tehát rögtön a szomszédban lakó zsidó árendást; — ez olvassa a czimet: „Wohlgeboren Herrn...“

— Hó! megálljon! mit tesz ez?

— Annyit, mint méltóságos — mondja nagy okosan a zsidó.

— Na várjon; — behivatta minden cselédjét, még a pulykapasztort is, és újra elől kezdeti.

Ez ismét olvassa: „Wohlgeboren...“

— Mit tesz ez? — kérde újra Pista bácsi.

— Annyit, mint méltóságos, — válaszolt ez.

— Lássátok hunczrutok, — szól megdicsőült pófával cselédjeihez Pista bácsi — ki vagyok én, még ott is tudják, még sem tiszteltek, s nem fogadjátok mindig szavam, — kitakarodjatok gazemberek. A cselédek kimenetele után megmagyaráztatta magának az egész levél tartalmát, s örömeiben, hogy császárt láthat — rögtön befogatott, elment a városba, magyar ruhát varratott, aranyos markolatu kardot vett, nemcsak magának, hanem leendő kollegájának is; mert mint mondám, Pista bácsinak volt mit aprítani a tejbe.

Mikor Kolosvárra bementek, felöltözött társával együtt diszes magyar egyenruhába — mely épen abban az időben nem mindennapi volt — s kimentek az utcára sétálni. — Egy generális, ki már másoktól megtudta neveiket, az ablakból behítta őket, s azt mondja nekik: „Kérném uraságtokat, legyenek szivesek Ő Felsőségének bevonulásakor lóháton tisztelkedni.“

Az öreg ur rettenetesen megijedt e szóra, mert ő nem szokott lovagolni, nem engedvén azt nagy hasa.

— Generális ur — fillent akadozva Pista bácsi — nincs arravaló lovunk, forsponttal jöttünk.

— No, nem tesz semmit; — ekkor a generális egy hadnagynak szól valamilyen németül, ki arra eltávozott, azután pedig folytatta vendégeivel a beszélgetést. Pista bácsi örült, hogy vége lesz a lovaglásnak; de nem sok idő múlva ott állott az udvaron, felnyergelve két tizenhét markos katonaló.

— Tessék itt vannak a lovak, ezek jók lesznek.

— Uram — szól földig leforrázva, s a két dro-medárra bámulva, Pista bácsi, — félig-meddig siró hangon.

— Elég szégyen magyar léte, hiszen én egy hallottam, hogy a magyar ember lóháton születik a világra — fűzte le őt a generális.

A legmagasabb vendég elfogadása után történt ebédet szerette Pista bácsi másoknak elmondani, vagy inkább mesélni, illetéknépen:

„Mikor követ (ezt a szót mindenkor erősen megnyomta) voltam, a császárral együtt ebédeltem; tudom tisztán, hogy tekenősbéka-leves volt rizskásával, a ki nem hiszi, ott van András, megmondja; — ez az András pedig senki más nem volt, mint az ő kocsisa, kivel Kolosvárra ment, s ezt hívta bizonyosságul arra, hogy mit evett ő ott az ebéden. — A leves után még hoztak sokfélét, én mindig megkináltam a császárt, — ott van

András, megmondja. Mikor vége volt az ebédnek, felálltunk, míg a császár ruhájához ért az én ruhám, — ezzel végezte meséjét, melyet nyomatokkal ejtett ki.

A fent irt peccés német íráshoz később ismét kapott némi részben hasonlót, s előhívatta a zsidót újra; de biz ez már nem arról szólott; mert abban az vala megírva: hogy annyi meg annyi forint adóját rögtön fizesse be. Milyen pófát vágott erre az öreg ur, képzelhetni. El is ment tüstént a perceptorhoz, azzal a folyamodvánnyal: hogy engedjék el neki az adófizetést, s majd holta után, mint hű osztrák polgár, minden vagyonát a kormánynak hagyja. — De ezt a kérését meg sem hallgatták, hanem a bélyegtelen folyamodványért megbefundolták. Mindezen kedvetlen bánásmód daczára, az említett követi minőségben még egyszer szerepelt Sz.-Somlyón hg. Licht. ottléte alkalmával, de akkor rajta veszett a diszruha, mert egy kicsit későn érkezett a tisztelgésre, s Licht. b. W.-vel a vendéglő udvarából épen akkor hajtattott ki egy parasztszekeren, mikor ő odaérkezett. Váltig integetett, hogy álljanak meg, mégis elmentek biz' azok. Ez már reá nézve több volt az elégnél; — fel is sohajtott keservesen: „csak legalább a kardomat ne kötöttem volna fel, hanem nem is leszek többé bolondjok.“

Ezt meg is tartotta, mert egy hónap múlva meghalt; a ki nem hiszi, ott van András, megmondja.

Sajda.

Borkoresolyák.

A königgrázi háboru után egy katona szóról szóra ily czimű levelet küldött haza:

„A madame madame ides apamnak, Szovát utolsó letzte posta Szoboszló.“ És akadt gazgája.

— Hogy híjják az új inast? — kérdi egyik cseléd a másiktól.

— Nem híjják azt sehogy, csak csengetnek neki — volt rá a válasz.

— Hogy mulatta nagysád a farsangon magát?

— Oh igen jól, voltam bálokban a külföldön.

— Hol? talán Párisban, vagy Londonban?

— Nem, hanem Püspök-Ladányban.

— Hány óraker megy a gőzös? — kérdi a német katonatiszt a magyar embert.

Ez összeszedte németnyelvi tudományát, és nagy illedelmesen mondja: „Kest ausi um fünf ur!“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Nagyon jól esik az embernek, ha valami jót álmodik; csak ne kellene belőle fölébredni.

— No hanem a kecskemétiak tudják ügyesen berendezni a dolgaikat! Ide küldenek két képviselőt, a kik közül az egyik megszavazza az ujonczokat, a másik pedig nem szavazza meg. E szerint Kecskemét egy csepp ujonczot sem ád. (Dehogyan nem ád! Dehogyan nem ád! Csak azt tartja, hogy a mit a „jobb“ kezéd ád, arról a „bal“ kezéd ne tudjon semmit.)

— Gyulai Pali apprehendál Jókaira, hogy minek hasonlította a „brüsseli csipkét“ és a „költészetet“ egymáshoz? Hát a „kritikát“ nem bevett szokás általánosan „szöve thez“ hasonlítani. (Pokróczhoz?) Ahoz.

— A nagy németországi parlamentben csak 17 féle párt számitott ki eddigelé. A szászok maguk négy féle pártra vannak oszolva. A kik pedig semmiféle párthoz nem tartoznak, azokat ott „vad emberek“-nek hívják. (Ilyen eszkimók nálunk is vannak.)

— A porosz követet Rómában nem eresztette be az őrtálló schweiczer a pápa Vatikánjába, mivel egy lovas comfortáblin érkezett. A követ panaszt tett Antonellinél, s attól azt a feleletet nyerte, hogy egy lovas kocsin csak az osztrák nagy követnek van engedelmé a Vatikánba hajtatni. Hogy miért van ez így? Most ez a legégetőbb napi kérdés Európában.

— Az illuminatio napján olyan nagy volt a sokaság az utcákon, hogy egy becsületes pesti polgár hü élete párját is elveszté oldaláról a tolokodásban, s most hirlapi uton kérdezősködik utána, hogy a ki megtalálta, szolgáltatassa haza. (De jó hát, hogy mi az eső miatt ki nem mentünk a luminációt nézni, ha ilyen veszedelemben forgott odakinn a personal unio!)

— Ugyan jól tette a magas kormány, hogy kiadta a rendeletet, miképen a kétfejű sasokat ne legyen appetitusa a közönségnek innen onnan elodábbítani. (Miért tette olyan jól?) Hát azért, hogy ha erőszakkal eltávolítottuk volna őket, még azoknak is penziót kellett volna adni.

Honores mutant mores.

Hazafi volt, jobban sem kell,
Helyén dobogott a szíve,
Honának szívvvel, lélekkel
Rendületlenül volt híve.

Szabadelvű is volt nagyon,
Egykor díszbe volt magának —
A mely épülőben vagyon —
Az összerombolt hazának.

Gyász színű volt díszruhája,
Csak a feketét szerette,
Sokat tartott önmagára,
A honfieriényt követte.

És nagy hivatalba lépve,
Sokat járt a kamarába:
Zsirfoltot kap a mellére,
S a zsáktól lisztet — kabátja.

A ki ám jól tud *deákul*,
Arra *foltok* nem ragadnak.
Honfi! a bölestől magától
Végy hát jó példát magadnak.

Az ország kortese.

K i v o n a t

Tallérossy Zebulon folyamodványából.

„Excellentias miniszter ur!“
„It az idő, melyben eljötnek hiszem magamat,
hogy valami hivatalt kirjek.“
„Longus post me ordo idem petentium decus!“
„s a töbi.“

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 13. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*

E számhoz van mellékelve a „Heti Posta“ mutatványszáma és az „Üstökös“ előfizetési felhívása.